"Чом іржеш, мій коню-друже,
Не гребеш копитом пил,
Шию хилиш, мов недужий,
Не гризеш своїх вудил?
Чи тебе я не шкодую,
Чистим зерном не годую?
Чи то збруя не ясна?
Чи повіддя не шовкове,
Не сріблянії підкови,
Не червлені стремена?"

Відмовляє кінь печальний:
"Посмутнів я недарма,
Чую, чую тупіт дальній,
Стріли мчать, звучить сурма!
Тим іржу я, що на волі
Не гуляти довгі дні,
Злотом збруї в чистім полі
Не пишатися мені!
Що враги-злочинці люті
Злоту збрую заберуть,
І підкови, сріблом куті,
З ніг легких моїх здеруть;
Смутно з думоньки тієї,
Що помчу я під врагом,
Вкритий шкірою твоєю,
А не пишним чепраком".

1832